

Uzasadnienie

Projekt planu ochrony rezerwatu został opracowany na podstawie art. 19 ust. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, z uwzględnieniem art. 20 ust. 1, 2 i 3 tej ustawy. Zakres zrealizowanych prac został dostosowany do zasobów, tworów i składników przyrody, walorów krajobrazowych oraz wartości kulturowych rezerwatu. Projekt planu sporządzono uwzględniając treść rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 12 maja 2005 w sprawie sporządzania projektu planu ochrony dla parku narodowego, rezerwatu przyrody i parku krajobrazowego, dokonywania zmian w tym planie oraz ochrony zasobów, tworów i składników przyrody (Dz. U. poz. 794).

Rezerwat pokrywa się powierzchniowo z obszarem Natura 2000 Puszcza Kozienicka PLH140035 i Ostoja Kozienicka PLB140013. W projekcie planu ochrony nie uwzględniono zakresu planu zadań ochronnych dla tych obszarów, gdyż zarządzeniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie nr 13 z dnia 31 marca 2014 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Ostoja Kozienicka PLB140013 (Dz. Urz. Woj. Maz. poz. 3826, z późn. zm.) oraz zarządzeniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie nr 16 z dnia 31 marca 2014 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Puszcza Kozienicka PLH140035 (Dz. Urz. Woj. Maz. poz. 3829, z późn. zm.) zostały ustanowione dla nich plany zadań ochronnych. Zgodnie z przepisem art. 20 ust. 6 ustawy o ochronie przyrody w planie ochrony rezerwatu przyrody pokrywającego się w całości lub w części z obszarem Natura 2000 nie uwzględnia się zakresu planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000, jeżeli dla obszaru tego ustanowiono plan zadań ochronnych.

W rezerwacie nie wyznacza się obszarów, na których można prowadzić działalność wytwórczą, handlową i rolniczą, wykonywać polowania oraz miejsc wprowadzania psów, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 4, 11 i 16 ustawy o ochronie przyrody.

W rezerwacie nie wskazuje się obszarów ochrony ścisłej i krajobrazowej, o której mowa w art. 20 ust. 3 pkt 3 ustawy o ochronie przyrody.

Rezerwatu nie udostępnia się dla celów edukacyjnych, turystycznych, rekreacyjnych, sportowych, amatorskiego połowu ryb i rybactwa, o których mowa w art. 20 ust. 3 pkt 5 ustawy o ochronie przyrody.

W zarządzeniu nie wskazano obszarów, ani miejsc udostępnianych dla badań naukowych. Mając na uwadze dbałość o zachowanie celu ochrony rezerwatu przyrody we właściwym stanie, udostępnianie rezerwatu w celu prowadzenia badań naukowych może nastąpić po uzyskaniu zezwolenia Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie na podstawie art. 15 ust. 1 pkt 24 i ust. 5 ustawy o ochronie

przyrody. Uzyskanie indywidualnej zgody na prowadzenie tego typu czynności gwarantuje z jednej strony nadzór nad ich rodzajem i metodyką zabezpieczając z drugiej strony rezerwat przed negatywnym oddziaływaniem realizowanych prac, czy też przed wykonywaniem prac badawczych, których tematyka nie wymaga ingerencji w ekosystem rezerwatu. Szeroki zakres i tematyka badań naukowych sprawia, że pełną kontrolę nad ich wpływem na rezerwat można zachować tylko poprzez rozpatrzenie indywidualnego wniosku. Nie występuje natomiast możliwość precyzyjnego zdefiniowania w planie ochrony dla wszystkich rodzajów badań jednego sposobu postępowania, który minimalizowałby ich negatywny wpływ na rezerwat.

Status prawny rezerwatu został określony zarządzeniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie z dnia 10 kwietnia 2017 r. w sprawie rezerwatu przyrody Leniwa (Dz. Urz. Woj. Maz. poz. 3968). Celem ochrony rezerwatu jest zachowanie fragmentu doliny meandrującej rzeki Leniwej wraz z charakterystycznym układem siedlisk łągów, olsów i borów.

Pod względem administracyjnym rezerwat położony jest na terenie powiatu radomskiego, w gminie Pionki.

Krajobraz rezerwatu reprezentuje krajobraz leśny o istotnych cechach naturalności i znacznej atrakcyjności wizualnej. Fragmenty starodrzewów mieszanych z niewielkim udziałem podszytu i podrostu stanowią wnętrza krajobrazowe o wysokich walorach, natomiast skraje rezerwatu wzdłuż dróg stanowią atrakcyjne ciągi i osie widokowe. W krajobrazie brak elementów dysharmonijnych, nie podlega on istotnym przemianom i nie istnieją zagrożenia mogące mieć wpływ na jego atrakcyjność. Wyróżniającym się elementem krajobrazowym jest rzeka Leniwa, która przepływa przez zachodni fragment rezerwatu. W rzece Leniwej gatunkiem dominującym jest ślíz, występujący tu w ilości kilkudziesięciu osobników na 100mb koryta. Rzeka ta była także podawana, jako jedno z nielicznych zachowanych siedlisk raka szlachetnego, dla którego Puszcza Kozienicka jest jedną z ostatnich większych ostoi w kraju (Strużyński 2008). Mimo poszukiwania gatunku w roku 2014 i odpowiednich warunków siedliskowych panujących na odcinku Leniwej w rezerwacie nie udało się go jednak odnaleźć.

W rezerwacie dominują ekosystemy leśne, zajmują one powierzchnię 23,33 ha, ekosystemy wodne – dwa fragmenty rzeki Leniwa zajmują 0,43 ha, pozostałą powierzchnię zajmują linie oddziałowe. Rezerwat położony jest w terasie zalewowej rzeki Leniwa, która jest lewym dopływem Radomki. Płynie ona w kierunku północnym. Rzeka na obszarze rezerwatu ma naturalny charakter i kręte koryto o piaszczystym podłożu. Tworzone przez rzekę rozlewiska sprawiają, że centralna część rezerwatu jest terenem podmokłym, na którym zachodzą procesy bagienne i gdzie wykształciły się siedliska olsowe. Na obrzeżach rezerwatu zachowały się pozostałości występujących tu kiedyś torfowisk przejściowych,

obecnie zdegradowanych i porośniętych lasem. Łęg jesionowo-olszowy jest tu dobrze wykształcony i występuje w zachodniej części rezerwatu, na obu brzegach terasu zalewowego rzeki Leniwa. Dominującymi siedliskami w rezerwacie, jest ols porzeczkowy oraz bory mieszane, które w raz z rzeką Leniwa i łęgami porastającymi jej brzegi, tworzą jego układ przestrzenny. Powierzchnia leśna zalesiona zajmuje w rezerwacie 23,33 ha. Gatunkiem panującym we wszystkich wydzieleniach jest olcha. Jako gatunki domieszkowe, występują brzoza, sosna i świerk. Na terenie rezerwatu dominują drzewostany w młodszych klasach wieku (II – IV), zajmują one łącznie ponad 50 % jego powierzchni zalesionej. Część drzewostanów, w V klasie wieku, zaliczyć można do optymalnej fazy rozwojowej lasu, z uwagi na niski wiek życia gatunku panującego – olchy, należy się spodziewać, że wkrótce wkroczą one w fazę terminalną.

Na terenie rezerwatu nie stwierdzono występowania znaczących zagrożeń zewnętrznych lub wewnętrznych mogących w sposób zdecydowany zagrozić celom jego ochrony, szczególnie ekosystemom leśnym. Jedynym zagrożeniem potencjalnym, o nieustalonym statusie i natężeniu, jest możliwość pogorszenia stanu wód rzeki Leniwej, a co za tym idzie eliminacja z ekosystemu raka szlachetnego, do niedawna występującego tu licznie. Nie istnieją niestety wiarygodne dane na temat stanu wód omawianego odcinka rzeki. Jedyna dostępna ocena dokonana została w latach 2010-2013, dla JCWP Leniwa w punkcie Leniwa Lewaszówka, a więc poza obszarem rezerwatu. Wskazuje ona, że pod względem oceny elementów biotycznych wody rzeki uzyskały III klasę (stan umiarkowany), pod względem oceny elementów hydromorfologicznych uzyskała klasę II (stan dobry). W przypadku oceny elementów fizykochemicznych wody otrzymały klasę II – stan dobry. Ogólna ocena stanu ekologicznego z przeprowadzonych badań wyszła na poziomie dobrym, niemniej jednak ogólny stan wód rzeki oceniono jako zły. Niepokojące w tym kontekście wydaje się nie stwierdzenie w rezerwacie raka szlachetnego, którego eliminacja z ekosystemu może wiązać się nawet z krótkookresowym, ale znaczącym pogorszeniem jakości wód. Potencjalnym zagrożeniem zewnętrznym mogą być zagrożenia antropogeniczne związane z niekontrolowaną penetracją rezerwatu. Presja rekreacyjna, sportowa czy turystyczna może powodować zaśmiecanie powierzchni, niszczenie wierzchniej warstwy gleb i runa. Jednak obecnie presja ta jest znikoma, dotyczy sporadycznej penetracji terenu i nie ma znaczącego oddziaływania na przedmioty ochrony.

Zakłada się, że realizacja planu będzie miała pozytywny wpływ na środowisko przyrodnicze rezerwatu. Istotny będzie także wpływ na tereny sąsiednie, skuteczna ochrona przyrody rezerwatu będzie skutkowałą utrzymaniem właściwego stanu lub poprawą wartości wskaźników oceny stanu siedlisk przyrodniczych i gatunków Natura 2000.

Z dokumentów planistycznych na terenie rezerwatu obowiązuje studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Pionki uchwalone uchwałą Nr XLII/259/2014 Rady Gminy Pionki z dnia 2 września 2014 r. Studium nie wprowadza zagospodarowania mogącego stanowić zagrożenie dla rezerwatu przyrody.

Rezerwat położony jest w granicach dużego kompleksu leśnego zarządzanego przez Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe, stanowiącego swojego rodzaju otulinę chroniącą go przed zagrożeniami zewnętrznymi. W związku z brakiem zagrożenia utraty trwałości otaczających rezerwat lasów, nie określono w stosunku do nich wskazań do dokumentów planistycznych.

W ramach przeprowadzonych konsultacji społecznych, celem zapewnienia możliwości udziału społeczeństwa na zasadach i w trybie określonym w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie:

1) podał do publicznej wiadomości, poprzez wywieszenie informacji o przystąpieniu do sporządzania projektu planu ochrony oraz wyłożeniu w siedzibie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie dokumentacji przygotowanej na potrzeby sporządzenia projektu planu ochrony i projektu planu ochrony:

a) w siedzibie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie i na stronach internetowych Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Warszawie,

b) w siedzibie Urzędu Gminy,

c) w siedzibie Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe,

d) w lokalnej gazecie.

W ramach przeprowadzonego postępowania z udziałem społeczeństwa wnioski i uwagi do wyłożonego projektu planu ochrony wnieśli:

1. Nadleśnictwo Kozienice.

- 1) *Do kategorii zagrożeń zaliczono niezbyt korzystny kształt obiektu i jego rozdzielanie na 2 części przez grunty obcych własności, mimo, że obecnie w żaden sposób nie wykorzystywane (łąki obecnie zaniedbane – nie koszone), silnie podtopione, z zaawansowaną sukcesją w kierunku łęgów, które w założeniu projektu należy włączyć do Rezerwatu. Nie wskazano, kto miałby zająć się włączeniem przedmiotowych gruntów do Rezerwatu. Ponadto proponuje się włączenie do Rezerwatu oddz. 22 b (pow. 3,34 ha 6 So 64l) i 22 c (pow. 6,76 ha 8 So 64l) Nadleśnictwa Kozienice, aby zwiększyć jego integralność. Skoro pada w projekcie stwierdzenie, że nie ma*

zagrożenia zewnętrzne, które mogłyby zagrozić celom ochrony to zwiększenie powierzchni rezerwatu jest niecelowe.

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie nie przewiduje powiększenia rezerwatu i nie jest to celem planu ochrony. Podstawowym zadaniem planu ochrony jest zdiagnozowanie i określenie sposobów eliminacji zagrożeń dla rezerwatu. Ochroną gruntów sąsiadujących z rezerwatem przed potencjalnymi zagrożeniami wynikającymi z ich zagospodarowania, mają być ustalenia do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego;

- 2) *Na terenie rezerwatu Leniwa nie stwierdzono występowania znaczących zagrożeń zewnętrznych lub wewnętrznych mogących w sposób zdecydowany zagrozić celom jego ochrony, szczególnie ekosystemom leśnym. Jedynym zagrożeniem potencjalnym, o nieustalonym statusie i natężeniu, jest możliwość pogorszenia stanu wód rzeki Leniwej, a co za tym idzie eliminacja z ekosystemu raka szlachetnego, do niedawna występującego tu licznie (w obecnej inwentaryzacji nie stwierdzono jego obecności). Wg projektu środowisko rezerwatu zachowało znaczną stabilność, która jest charakterystyczna dla lasów o cechach naturalnych, zróżnicowanych gatunkowo i wiekowo. Ponadto wg opracowania KRAMEKO zidentyfikowano następujące zagrożenia – zakłócenie stosunków wodnych, a sposobem eliminacji miałyby być przyłączenie terenów sąsiadujących z rezerwatem. Nie określono jak przyłączenie dodatkowych powierzchni poprawić by miało stosunki wodne, skoro do tej pory zabiegi gospodarcze wykonywane wokół Rezerwatu nie miały żadnego wpływu na stan wód.*

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie nie przewiduje powiększenia rezerwatu i nie jest to celem planu ochrony. Podstawowym zadaniem planu ochrony jest zdiagnozowanie i określenie sposobów eliminacji zagrożeń dla rezerwatu. Ochroną gruntów sąsiadujących z rezerwatem przed potencjalnymi zagrożeniami wynikającymi z ich zagospodarowania, mają być ustalenia do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego;

- 3) *Wg projektu aby powierzchnia zajmowana przez siedlisko łągu olszowo – jesionowego wzrastała, konieczne jest utrzymywanie się obecnego wysokiego poziomu wody w rzece a w wyniku systematycznej poprawy warunków uwodnienia obiektu spodziewać się także można procesów zmierzających w kierunku odtwarzania siedlisk bagiennych, w tym poszerzania niewielkich obecnie płatów nawiązujących do borów bagiennych. Niestety nie zaproponowano sposobu poprawy warunków uwodnienia. Być może chodzi o zabudowę wodną poza rezerwatem.*

Obszar rezerwatu wg podziału na jednostki JCWPd należy do prowincji Wisły, regionu Dolnej Wisły, subregionu nizinnego, natomiast pod względem podziału na jednostki hydrogeologiczne zgodnie z

podziałem tektonicznym wg W. Pożaryskiego (1969) należy do Niecki Mazowieckiej. W rejonie rezerwatu występują trzy poziomy wodonośne: kredowy, trzeciorzędowy i czwartorzędowy. Górnokredowy poziom wodonośny pełni zasadniczą rolę w zaopatrzeniu tego terenu w wodę. Charakteryzuje się dużą wodonośnością i dobrą jakością wody. Tworzy on rozległy zbiornik wód podziemnych regionu kredy lubelskiej. Kolektorem poziomu wodonośnego są margle, opoki i wapienie. Wody te mają charakter szczelinowy lub szczelinowoporowy. Wody trzeciorzędowej warstwy wodonośnej nie tworzą jednolitego poziomu, występując lokalnie w przewarstwieniach piaszczystych, wykształconych w postaci piasków drobnoziarnistych i pylastych. Czwartorzędowa warstwa wodonośna występuje w piaskach podścielonych glinami, w soczewkach i przewarstwieniach piaszczysto-żwirowych w obrębie glin zwałowych. Wody tego poziomu zasilane są przez opady atmosferyczne. Wykazują one miejscami łączność hydrauliczną z wodami poziomu trzeciorzędowego i kredowego. Aktualnie nie zidentyfikowano zagrożenia dla tych wód. Odrębną kwestią jest leżąca w rezerwacie rzeka. Objęta jest ona ochroną w dwóch oddzielonych od siebie fragmentach, prawy brzeg rzeki na znacznym odcinku znajduje się poza rezerwatem. Takie rozwiązanie może potencjalnie niekorzystnie wpłynąć na stosunki wodne obiektu. W przypadku zainteresowania właścicieli zmianą użytkowania gruntów na prawym brzegu rzeki, może pojawić się presja na obniżenie poziomu wody w rzece, a tym samym pogorszenie uwodnienia siedlisk stanowiących główny przedmiot ochrony w rezerwacie. Przeciwdziałać temu zjawisku będzie można z chwilą wystąpienia tego zagrożenia tj. poznania wszystkich jego parametrów;

- 4) *W rezerwacie nie prowadzono od wielu lat żadnych czynności ochronnych przede wszystkim ze względu na niedostępność. W tym okresie znacznie zwiększył się udział drewna martwego, co jest zjawiskiem pozytywnym. Jednak w ostatnich latach (dość mokrych) zdrowotność drzewostanów zwłaszcza olszowych w rezerwacie jest niezadowolająca. Masowo wydziela się posusz i spada ich zasobność. Na terenie rezerwatu nie występują odnowienia naturalne, ponieważ pokrywa dna lasu jest silnie zachwaszczona albo występują okresowe lub coraz częściej stałe podtopienia.*

Ogółem w rezerwacie zinwentaryzowano 237 fragmentów rozkładającego się drewna, w tym 127 leżących, a 110 stojących. Pod względem przynależności gatunkowej dominującym gatunkiem jest panująca w drzewostanach olcha (70% zinwentaryzowanych fragmentów). Ponadto liczniej występowały świerk (12%) i brzoza (14%). Pozostałe gatunki obserwowane były sporadycznie. Na powierzchniach objętych pomiarami zdecydowanie liczniej występowało drewno drobnowymiarowe, fragmentów grubowymiarowych, o średnicy ponad 30 cm, zinwentaryzowano zaledwie 8 szt. co stanowi 0,3%, a w przeliczeniu na 1 ha - 7 szt. Pod względem miąższości zinwentaryzowanego drewna na łącznej objętej badaniami powierzchni 1,2 ha zinwentaryzowano 17,28 m³ drewna. W przeliczeniu na 1 ha daje to odpowiednio 14,4 m³/ha, co jest wartością stosunkowo niską. Przyczyna jest prawdopodobnie złożona,

jest nią niewątpliwie znaczny udział lasów w niższych klasach wieku, w których martwe drewno wydziela się w stopniu ograniczonym, ale także ogólnie niska zasobność drzewostanów olchowych i szybko postępujący rozkład drewna występujących w rezerwacie gatunków. We fragmencie reprezentującym siedlisko łągu olszowo jesionowego zasobność martwego drewna wynosiła 10,21 m³/ha;

- 5) *Ocena rozpoznania środowiska przyrodniczego rezerwatu została oparta na opracowaniach firmy KRAMEKO, która wykonywała projekty planu ochrony na zlecenie RDOŚ, ale ze względu na ich niedoskonałości nie zostały wykorzystane. Sam wykonawca projektów planu ochrony wielokrotnie stwierdza pomyłki firmy KRAMEKO.*

Projekt planu ochrony nie został oparty na wymienionym w uwadze opracowaniu, gdyż na jego potrzeby sporządzono nową dokumentację, w oparciu o przeprowadzone prace terenowe i kameralne. Wymienione opracowanie zostało wykorzystane przy sporządzaniu projektu planu ochrony;

- 6) *Na str. 84 projektu przedstawiono projektowaną otulinę rezerwatu. Część z tej powierzchni to obszary niedostępne np. oddz. 20, czy wydzielenia położone bezpośrednio wzdłuż granicy rezerwatu 13 b, g, o, p, 22b, 32a, h, 31 d. Nie wydaje się celowe wprowadzanie otuliny w proponowanym kształcie, ze względu na fakt, że dotychczasowe sąsiedztwo lasów gospodarczych nie wywarło żadnego negatywnego wpływu na Rezerwat (co jest ujęte w projekcie przy określeniu stanu zdrowotnego i stabilności środowiska rezerwatu), a po wtóre również lasy gospodarcze znajdują w Naturze 2000: Ostoja Kozienicka i Puszcza Kozienicka.*

Plan ochrony nie jest aktem prawnym, którym można wyznaczyć otulinę rezerwatu i z tych względów nie stanowi ona przedmiotu postępowania prowadzonego w ramach jego procedowania. Wskazany w uwadze zapis dotyczy wskazań do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. W związku z brakiem zagrożenia utraty trwałości otaczających rezerwat lasów, odstąpiono od określania w stosunku do nich wskazań do dokumentów planistycznych (rezerwat położony jest w granicach dużego kompleksu leśnego zarządzanego przez Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe, stanowiącego swojego rodzaju otulinę chroniącą go przed zagrożeniami zewnętrznymi);

- 7) *mapa drzewostanowa niezgodna jest z mapą Nadleśnictwa Leśnictwo Karpówka – niezgodności dotyczą powierzchni poszczególnych wydzieleń oraz opisów taksacyjnych (oddz. 22 a w Nctwie opisany jako 6 Ol 64l, na projektowej mapie figuruje jako 3 Św 61l). Podobnie jak wykaz wydzieleń leśnych oraz działek ewidencyjnych ze str. 15-16 projektu, niezgodny z mapą drzewostanową projektu.*

Poprawiono dokumentację sporządzoną na potrzeby planu ochrony w taki sposób, aby opisy taksacyjne były zgodne z planem urządzenia lasu;

- 8) *w projekcie uwzględniono zasiedlenie obiektu przez gatunki antropofobne (np. objęte ochroną strefową), a wówczas badania lub zajęcia edukacyjne należałoby prowadzić poza terenem i okresem ochrony ich stanowisk, w sposób niepowodujący płoszenia – nigdzie nie można uzyskać informacji na temat listy takich gatunków, więc praktycznie można w to włączyć każdy gatunek.*

Przy określaniu zakresu, jaki winien zawierać plan ochrony, zawsze trzeba mieć na względzie, że jest to akt prawa miejscowego, regulowany normami prawnymi określonymi w ustawie o ochronie przyrody. Instrumentem prawnym definiującym w sposób ogólny założenia, jakie powinien uwzględniać plan ochrony oraz jego elementy składowe, jest regulacja zawarta w art. 20 ustawy o ochronie przyrody. Szczegółowe rozwiązania z tym związane zostały zawarte natomiast w akcie wykonawczym do ustawy o ochronie przyrody, jakim jest Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie sporządzania projektu planu ochrony dla parku narodowego, rezerwatu przyrody i parku krajobrazowego, dokonywania zmian w tym planie oraz ochrony zasobów, tworów i składników przyrody. Analiza art. 20 ustawy o ochronie przyrody pozwala stwierdzić, że plan ochrony składa się z elementów, których zakres został sztywnie określony w ust. 3 tego artykułu. Zastosowana przez prawodawcę forma tej regulacji sprawia, że plan ochrony nie może wykraczać poza jej ramy. Wskazać przy tym należy również to, że plan ochrony wykraczający poza ustawowo określony zakres, byłby ustanowiony bez podstawy prawnej. Zakładając racjonalność ustawodawcy można przyjąć, że uchwalając przepisy o ochronie przyrody wziął pod uwagę to, że specyfika ochrony przyrody sprawia, że nie ma dwóch identycznych obiektów podlegających tej samej ochronie. Przejawia się to w sposobie zredagowania art. 20 ust. 1 i 2 tej ustawy, określających problemy, jakie winny zostać uwzględnione w planie ochrony oraz sposób prowadzenia prac przy jego sporządzaniu. W treści tej regulacji określono, że przy opracowywaniu planu ochrony winno skupić się na identyfikacji zagrożeń, ocenie stanu przyrody i opracowaniu koncepcji ochrony ukierunkowanej na eliminacji lub ograniczeniu zagrożeń. Plan ochrony musi spełniać ustawowo wymagane funkcje i zgodnie z orzeczeniem z dnia 14 grudnia 2010 r. (IV SA/Wa 1957/10) Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie winien on skupiać się na sposobach eliminacji lub minimalizacji zagrożeń dla przyrody. Zarówno dokumentacja jak i projekt zarządzenia Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie zawiera określony przepisami zakres i głównym celem, dla którego je sporządzono, jest zdefiniowanie zagrożeń oraz sposobów ich eliminacji. Planu ochrony rezerwatu nie tworzy się w celu wykazania występujących w rezerwacie wszystkich gatunków roślin czy też zwierząt, lecz głównym jego zadaniem jest zaplanowanie czynnej ochrony w zakresie niezbędnym do wyeliminowania zagrożeń dla celu ochrony rezerwatu. Zgodnie bowiem z obowiązującymi przepisami

zakres inwentaryzacji zasobów, tworów i składników przyrody, walorów krajobrazowych oraz wartości kulturowych w rezerwacie przyrody obejmuje elementy niezbędne do zaplanowania jego ochrony. Nie zachodzi zatem potrzeba wykazywania w planie ochrony wszystkich występujących w rezerwacie gatunków roślin, zwierząt, czy też lokalizacji wszystkich miejsc, w których były prowadzone prace na potrzeby jego sporządzenia. Podczas prac przeprowadzonych na potrzeby planu ochrony nie stwierdzono w rezerwacie gatunków, dla których wymagane byłoby utworzenie stref ochrony. Tym niemniej, w dokumentacji sporządzonej na potrzeby niniejszego projektu zawarto informację, że w przypadku zasiedlenia obiektu przez te gatunki edukację czy też badania naukowe należałoby prowadzić poza ich okresem lęgowym. Podkreślenia w tym miejscu wymaga również to, że plan ochrony rezerwatu nie zwalnia z obowiązku przestrzegania zakazów określonych w stosunku do gatunków zwierząt objętych ochroną. Wprowadzanie do planu ochrony przepisu regulującego kwestię ograniczenia użytkowania terenu, w związku z zasiedleniem go przez gatunek objęty ochroną, byłoby powtórzeniem zagadnienia uregulowanego ustawą o ochronie przyrody. Ponowienie regulacji ustawowych bądź ich modyfikacja czy też uzupełnienie przez plan ochrony byłoby niezgodne z zasadami legislacji i stanowiłoby wykroczenie poza przyznane regionalnym dyrektorom ochrony środowiska upoważnienie. Trzeba bowiem liczyć się z tym, że powtórzony przepis byłby interpretowany w kontekście planu ochrony, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy, a więc do naruszenia wymagania adekwatności;

9) *nie uwzględniono w projekcie zagrożeń pożarowych (Nadleśnictwo w I strefie) na które narażony jest Rezerwat. Teren Rezerwatu jest niedostępny, częściowo ze względu na występującą wodę zastoisową, a częściowo ze względu na brak dróg oraz silnie zarośnięte linie oddziałowe.*

Na terenie rezerwatu przyrody obowiązują zakazy, które zostały zdefiniowane w art. 15 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, jako zamknięty katalog zakazów. Ustawodawca uchwalając ten przepis wskazał równoległe, poprzez art. 15 ust. 2 tej ustawy, że pomimo wielkiej wagi, jaką należy przywiązywać do kwestii ochrony przyrody, to jednak w pewnych sytuacjach, takich jak prowadzenie akcji ratowniczej bądź podejmowanie działań mających na celu utrzymanie terenu w stanie niezagrożającym bezpieczeństwu, konieczne jest wysunięcie na plan pierwszy ochrony ludzi, w szczególności ich zdrowia i życia czy też mienia. W chwili zaistnienia na obszarze rezerwatu sytuacji, która stwarza zagrożenie dla zdrowia, życia czy też mienia ludzi, zwolnienie od obowiązujących zakazów wynika bezpośrednio z art. 15 ust. 2 pkt 3 ustawy o ochronie przyrody i nie wymaga konkretyzacji w żadnej innej formie. Pożary lasów, ze względu na swe niespodziewane powstanie i szybkie rozprzestrzenianie się, mogą stanowić zagrożenie dla życia i zdrowia wielu osób oraz mogą zagrażać mieniu w wielkich rozmiarach. Przeciwdziałanie powstaniu pożaru czy też podejmowanie działań ratowniczych w sytuacji powstania

pożaru lasu są, w rozumieniu art. 163 § 1 ustawy Kodeks Karny, czynnościami związanym z bezpieczeństwem powszechnym. Z chwilą zajścia sytuacji bezpośredniego zagrożenia pożarowego, utrzymanie dróg przeciwpożarowych ma istotne znaczenie dla zapewnienia właściwego bezpieczeństwa powszechnego. Z tych względów wprowadzenie w planie ochrony regulacji dotyczących działań przeciwpożarowych stanowiłoby wykroczenie poza ramy ustawowego upoważnienia, czyniąc z mocy prawa takie zarządzenie nieważnym;

10) W przedmiotowych projektach zarządzeń zostały zmodyfikowane cele ochrony poszczególnych rezerwatów w stosunku do celów ochrony jakie ustanowiono na etapie ich tworzenia. Nadleśnictwo nie podejmuje się jednak polemiki w tym zakresie i nie wnosi zastrzeżeń do obecnie sformułowanych celów ochrony.

Plan ochrony nie zmienia celu ochrony rezerwatu określonego Zarządzeniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie z dnia 10 kwietnia 2017 r. w sprawie rezerwatu przyrody Leniwa (Dz. Urz. Woj. Maz. poz. 3968), a zaplanowane w nim działania ukierunkowane są na jego utrzymanie. Wskazać ponadto należy, że ustawodawca nie przyznał upoważnienia do zmiany celu ochrony rezerwatu planem ochrony;

11) W opinii Nadleśnictwa uzupełnienia wymaga załącznik nr 2 dotyczący zaplanowanych działań ochronnych na obszarach ochrony czynnej poszczególnych rezerwatów. W przedmiotowym załączniku brak jest sprecyzowania, kto ma wykonywać przedmiotowe działania ochronne oraz sposobów sfinansowania ich wykonania. Zauważamy również pewną niekonsekwencję planowania, gdyż część zapisów zawartych w załączniku nr 1 dotyczących sposobów eliminacji zagrożeń lub ich ograniczenia oraz ich skutków, nie znalazło przełożenia na zaplanowane działania ochronne opisane w załączniku nr 2. Ponadto w naszej opinii zakres zaplanowanych działań ochronnych z zakresu hodowli lasu tj. zabiegów o charakterze czyszczeń późnych i trzebieży, nie jest adekwatny do potrzeb drzewostanów w poszczególnych rezerwatach.

W związku z tym, że plan ochrony nie obejmuje zakresu planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 nie ma podstaw do podawania w nim informacji o podmiotach odpowiedzialnych za wykonanie działań ochronnych. Koszt działań ochronnych będzie finansowany z różnych źródeł i nie ma podstaw do ich definiowania w treści planu ochrony. Przeprowadzone na potrzeby sporządzenia projektu planu inwentaryzacje wykazały, że w rezerwacie panują właściwe warunki przyrodnicze, dzięki czemu działalność człowieka może być w nim ograniczona do minimum. Przyjęta koncepcja ochrony zakłada pierwszeństwo dla naturalnych procesów bez przesądzania o formie ochrony na przyszłość. Założoną rolą tego działania jest utrzymanie rezerwatu, jako miejsca, w którym część siedlisk Puszczy Kozienickiej

będzie chroniona wraz z zachodzącymi w nich naturalnymi procesami tj. będzie kształtowana przez naturalne procesy przy minimalnej ingerencji człowieka. Rezerwat będzie mógł pełnić funkcję swojego rodzaju skali porównawczej pomiędzy drzewostanami kształtowanymi przez gospodarkę leśną i naturalne procesy. Ochrona czynna o charakterze stabilizacyjnym będzie polegać na prowadzeniu w ograniczonym zakresie zabiegów pielęgnacyjnych, przy założeniu, że działalność człowieka powinna zostać tutaj ograniczona do niezbędnego minimum i polegać na prowadzeniu zabiegów jedynie tam, gdzie jest to konieczne. Ochrona o charakterze zachowawczym będzie polegać na wyłączeniu rezerwatu z ingerencji człowieka i zaprzestaniu działań ochronnych na czas obowiązywania planu ochrony, tak by dać pierwszeństwo procesom naturalnym, zachodzącym w przyrodzie. Założono, że istnieje jednak możliwość zmiany sposobu postępowania w każdym momencie, gdy będzie wymagała tego niekorzystna sytuacja, trudna obecnie do przewidzenia (wystąpienie zdarzeń wymagające podjęcia działań ochronnych). Zdiagnozowane zagrożenia znajdują swoje odzwierciedlenie w działaniach ochronnych czy też wskazaniach do zagospodarowania przestrzennego;

12) brak odniesienia się do zagadnień związanych z ochroną przeciwpożarową. Drzewostany w rezerwatach podobnie jak cały teren Nadleśnictwa Kozienice znajdują się w I strefie zagrożenia pożarowego (najwyższy stopień zagrożenia), stąd aspekt zagrożeń pożarowych jest sprawą priorytetową.

Na terenie rezerwatu przyrody obowiązują zakazy, które zostały zdefiniowane w art. 15 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, jako zamknięty katalog zakazów. Ustawodawca uchwalając ten przepis wskazał równoległe, poprzez art. 15 ust. 2 tej ustawy, że pomimo wielkiej wagi, jaką należy przywiązywać do kwestii ochrony przyrody, to jednak w pewnych sytuacjach, takich jak prowadzenie akcji ratowniczej bądź podejmowanie działań mających na celu utrzymanie terenu w stanie niezagrażającym bezpieczeństwu, konieczne jest wysunięcie na plan pierwszy ochrony ludzi, w szczególności ich zdrowia i życia czy też mienia. W chwili zaistnienia na obszarze rezerwatu sytuacji, która stwarza zagrożenie dla zdrowia, życia czy też mienia ludzi, zwolnienie od obowiązujących zakazów wynika bezpośrednio z art. 15 ust. 2 pkt 3 ustawy o ochronie przyrody i nie wymaga konkretyzacji w żadnej innej formie. Pożary lasów, ze względu na swe niespodziewane powstanie i szybkie rozprzestrzenianie się, mogą stanowić zagrożenie dla życia i zdrowia wielu osób oraz mogą zagrażać mieniu w wielkich rozmiarach. Przeciwdziałanie powstaniu pożaru czy też podejmowanie działań ratowniczych w sytuacji powstania pożaru lasu są, w rozumieniu art. 163 § 1 ustawy Kodeks Karny, czynnościami związanym z bezpieczeństwem powszechnym. Z chwilą zajścia sytuacji bezpośredniego zagrożenia pożarowego, utrzymanie dróg przeciwpożarowych ma istotne znaczenie dla zapewnienia właściwego bezpieczeństwa powszechnego. Z tych względów wprowadzenie w planie ochrony regulacji dotyczących działań

przeciwpożarowych stanowiłoby wykroczenie poza ramy ustawowego upoważnienia, czyniąc z mocy prawa takie zarządzenie nieważnym;

13) *brak jest odniesień do stanu sanitarnego (zdrowotnego) drzewostanów, w tym w szczególności w rezerwatach gdzie zachowanie drzewostanów pozostało celem ochrony. Drzewostany w rezerwatach podobnie jak inne drzewostany na terenie Nadleśnictwa, w ostatnich latach są nękane przez różne czynniki szkodo twórcze, w tym abiotyczne: huragany, susze, podtopienia. Biotyczne: gradacje występowania chrabąszczy oraz kornika ostro zębego, szkodniki wtórne jodły i dębu, patogeny grzybowe: zamieranie dębu i jesionu, organizmy pasożytnicze, jemiola i wiele innych. W 20 – letniej perspektywie należy przewidywać, że stan sanitarny może się znacznie pogorszyć, stąd wskazane jest identyfikowanie potencjalnych zagrożeń w trakcie planowania działań ochronnych z zakresu hodowli i ochrony lasu, które mogłyby ograniczyć niekorzystne procesy zachodzące w drzewostanach rezerwatu.*

Ryzyko wystąpienia i skala zagrożenia ze strony czynników abiotycznych i biotycznych jest niezwykle trudna do przewidzenia, ze względu na ich niewielką przewidywalność i trudność w ocenie rozmiarów, w jakich mogą one wystąpić. W szczególności lasy narażone są na działanie coraz częściej zdarzających się w ostatnich latach ekstremalnych zjawisk atmosferycznych, głównie wiatrów, których wystąpienie jest nie do przewidzenia w danym roku. Z tych względów, zjawisko zagrożenia ze strony czynników naturalnych np.: owady czy wiatry nie posiada przymiotu faktycznej, rzeczywistej możliwości jej powstania, lecz tylko abstrakcyjnej możliwości wystąpienia takiej sytuacji w nieokreślonej przyszłości i w nieokreślonym rozmiarze. Przeprowadzenie oceny wpływu danego zjawiska na rezerwat, a co za tym idzie określenie działań zapobiegających skutkom, jakie może ono nieść za sobą, możliwe jest przy znanych jego rozmiarach, miejscu wystąpienia itp. Nie można rozpoznać uciążliwości zjawiska bez jednoznacznego sprecyzowania tego pojęcia, poprzez określenie choćby minimalnych rzeczywistych parametrów w tym zakresie. Konstruowanie planu ochrony, będącego aktem prawa miejscowego, wyłącznie na podstawie ogólnych przypuszczeń, mogłoby doprowadzić do wydania błędnych przepisów prawa, które w skrajnych przypadkach mogłyby negatywnie wpływać na ochronę przyrody rezerwatu. W związku z powyższym, wskazanych w uwadze czynników, których już samo powstanie oraz zakres są trudne do przewidzenia, nie ujęto w samym zarządzeniu, a opisano je w sporządzonej na jego potrzeby dokumentacji. Zwrócić w tym miejscu należy również uwagę, na konstrukcję przepisów ustawy o ochronie przyrody i wydanego do tej ustawy aktu wykonawczego regulujących zasady opracowywania planu ochrony rezerwatu przyrody. Sporządzając ten dokument identyfikuje się i ocenia istniejące oraz potencjalne zagrożenia wewnętrzne i zewnętrzne. Zagrożenia ocenia się w odniesieniu do całości przyrody oraz poszczególnych jej składników, biorąc pod uwagę ich wpływ w szczególności na naturalne

procesy przyrodnicze, siedliska przyrodnicze, ekosystemy, siedliska oraz populacje roślin, zwierząt lub grzybów czy też różnorodność ekosystemów. Prawodawca konstruując przepisy prawa w takiej formie, zawęził zakres niezbędnych do wykonania prac oraz przepisów definiowanych w planie ochrony, do czynności, których zakres jest mierzalny, tj. daje się zidentyfikować na tyle dokładnie, że w oparciu o pozyskane dane możliwe jest określenie sposobu wykonania czynności, aby zminimalizować lub wyeliminować negatywne następstwa danego zjawiska. Istotną kwestią mającą wpływ na planowanie działań w rezerwacie, jest ocena występujących zaburzeń w naturalnym jego układzie, dająca odpowiedź czy stanowią one zagrożenie dla ekosystemu rezerwatu. Może okazać się, że z uwagi na zróżnicowane, bogate i w miarę naturalne środowisko rezerwatu, dany czynnik naturalny nie będzie ujemnie wpływać na jego przyrodę. W wielu przypadkach stanowią one bowiem niezbędny element funkcjonowania ekosystemów. Należy również wskazać, że przepisy planu ochrony nie wykluczają, w sytuacji powstania zagrożenia dla walorów przyrodniczych rezerwatu, prawa ubiegania się o stosowne zezwolenie wydawane przez Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w trybie art. 15 ust. 4 pkt 1 ustawy o ochronie przyrody;

14) brak odniesienia się do zagadnień związanych z zachowaniem bezpieczeństwa publicznego, w szczególności ma to znaczenie dla rezerwatów, wzdłuż których przebiegają szlaki komunikacyjne (drogi wojewódzkie) o wysokim natężeniu ruchu. Obecność starych drzew występujących na terenie rezerwatu w bezpośrednim sąsiedztwie przedmiotowych dróg, stanowi stałe, śmiertelne, zagrożenie dla uczestników ruchu, co wymaga zaplanowania pilnych rozwiązań systemowych. Mniejszym zakresie, lecz również niezwykle istotnym, przedmiotowa tematyka dotyczy szlaków turystycznych przebiegających przez rezerваты lub występuje infrastruktura turystyczna. Obecność takich obiektów wymaga zwrócenia uwagi na konieczność zachowania bezpieczeństwa publicznego. W naszej opinii, powyższa problematyka ma znaczenie priorytetowe i nie może podlegać zaniechaniu.

Na terenie rezerwatu przyrody obowiązują zakazy, które zostały zdefiniowane w art. 15 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, jako zamknięty katalog zakazów. Ustawodawca uchwalając ten przepis wskazał równolegle, poprzez art. 15 ust. 2 tej ustawy, że pomimo wielkiej wagi, jaką należy przywiązywać do kwestii ochrony przyrody, to jednak w pewnych sytuacjach, takich jak prowadzenie akcji ratowniczej bądź podejmowanie działań mających na celu utrzymanie terenu w stanie niezagrażającym bezpieczeństwu, konieczne jest wysunięcie na plan pierwszy ochrony ludzi, w szczególności ich zdrowia i życia czy też mienia. W chwili zaistnienia na obszarze rezerwatu sytuacji, która stwarza zagrożenie dla zdrowia, życia czy też mienia ludzi, zwolnienie od obowiązujących zakazów wynika bezpośrednio z art. 15 ust. 2 pkt 3 ustawy o ochronie przyrody i nie wymaga konkretyzacji w żadnej innej formie. Należy

zatem uznać, że utrzymywanie bezpieczeństwa użytkowników dróg biegnących wzdłuż rezerwatu, czy też szlaków turystycznych jest dopuszczone bezpośrednio przez ustawę o ochronie przyrody i nie może być normowane planem ochrony. Wprowadzenie w planie ochrony przepisu dotyczącego działań związanych z bezpieczeństwem powszechnym stanowiłoby wykroczenie poza ramy ustawowego upoważnienia, czyniąc z mocy prawa takie zarządzenie nieważnym;

15) brak odniesienia się do problematyki neofityzacji i występowania gatunków obcych na terenie rezerwatu, a także brak analizy zgodności zapisów z obowiązującym PZO dla obszarów Natura 2000, w których rezerwaty się znajdują.

Analiza pod kątem zgodności planu ochrony rezerwatu i planu zadań ochronnych obszaru Natura 2000 została przedstawiona w dokumentacji sporządzonej na potrzeby ustanowienia planu ochrony. W treści samego zarządzenia analizy takiej się nie przedstawia. Flora rezerwatu charakteryzuje się stosunkowo wysokim stopniem naturalności, gatunki synantropijne występują w bardzo niedużych ilościach, głównie przy granicach oraz przy drodze gruntowej przecinającej rezerwat. Nie odnotowano żadnych gatunków inwazyjnych poza niecierpkim drobnokwiatowym, który nie osiąga tu dużej liczebności.

2. Regionalna Dyrekcja Lasów Państwowych w Radomiu.

Zapis wprowadzający ustalenia do studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego. W naszej opinii zapis ten jest zbyt ogólny, ponieważ obszar w obrębie 500 m od granic rezerwatu nie stanowi otuliny rezerwatu, a większość rezerwatów przyrody znajduje się w zwartych kompleksach leśnych, gdzie nie ma potrzeby ustanawiania dodatkowego obszaru stanowiącego otulinę i nie podejmuje się działań mogących przyczynić się do zmiany stosunków wodnych w sposób mogący negatywnie wpływać na rezerwat. Ponadto sposób przeznaczenia i użytkowania gruntów w okresie 20 lat, na jaki ustanawia się plan ochrony dla rezerwatu, może się zmienić od dotychczasowego, co wynika z bieżących potrzeb gospodarki leśnej oraz zapisów w planie urządzania lasu dla nadleśnictwa. W związku z powyższym w naszej ocenie nie ma podstaw do sztywnego zapisu 500 m od granicy rezerwatu.

Plan ochrony nie jest aktem prawnym, którym można wyznaczyć otulinę rezerwatu i z tych względów nie stanowi ona przedmiotu postępowania prowadzonego w ramach jego procedowania. Wskazany w uwadze zapis dotyczy wskazań do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. W związku z brakiem zagrożenia utraty trwałości otaczających rezerwat lasów, odstąpiono od określania w stosunku do nich wskazań do dokumentów planistycznych (rezerwat położony jest w granicach dużego kompleksu leśnego zarządzanego przez Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe, stanowiącego swojego rodzaju otulinę chroniącą go przed zagrożeniami zewnętrznymi). Uwzględniając wniesioną uwagę

przeredagowano w tej części treść planu ochrony tj. wymieniono działki ewidencyjne, których przepis ten dotyczy.

Projekt planu ochrony został przesłany Radzie Gminy Pionki, celem zaopiniowania.

Rada Gminy pozytywnie zaopiniowała projekt planu ochrony uchwałą nr XLIV/244/2018 z dnia 21 sierpnia 2018 r.

Projekt zarządzenia został uzgodniony przez Wojewodę Mazowieckiego.

Ocena Skutków Regulacji (OSR)

1. Cel wprowadzenia zarządzenia.

Celem wprowadzenia zarządzenia jest wypełnienie delegacji ustawowej zawartej w art. 19 ust. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody.

2. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny.

Projekt planu ochrony będzie oddziaływał:

- 1) na Regionalną Dyрекcję Ochrony Środowiska w Warszawie;
- 2) na właściciela rezerwatu;
- 3) jako powszechnie obowiązujący akt prawa miejscowego na wszystkie podmioty, które znajdują się lub znajdują w zasięgu terytorialnym objętym jego regulacją.

3. Konsultacje.

Projekt zarządzenia jako akt prawa miejscowego podlega:

- 1) na podstawie art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie uzgodnieniu z Wojewodą Mazowieckim;
- 2) na podstawie art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody zaopiniowaniu przez właściwą miejscowo radę gminy;
- 3) na podstawie art. 19 ust. 1 a ustawy o ochronie przyrody procedurze udziału społeczeństwa przewidzianej przez ustawę z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko.

4. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżet jednostek samorządu terytorialnego.

Wejście w życie przedmiotowego zarządzenia pociągnie za sobą skutki finansowe dla budżetu państwa w wysokości około 200 000 zł w przeciągu 20 lat obowiązywania planu ochrony, które wynikać będą z realizacji działań ochronnych zaprojektowanych w planie ochrony. Mogą być one finansowane w szczególności ze środków pochodzących z:

- 1) budżetu państwa na zasadach ustalonych przez ustawę z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077, z późn. zm.);

2) ubiegania się o pozyskanie środków finansowych z Narodowego lub/i Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

5. Wpływ regulacji na rynek pracy.

Zapisy w projekcie zarządzenia z uwagi na ograniczony zakres prac jak również realizacja ich na przestrzeni 20 lat nie będą miały znaczącego wpływu na rynek pracy.

6. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

7. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny.

Projektowana regulacja nie ma wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

8. Ocena pod względem zgodności z prawem Unii Europejskiej.

Regulacja objęta przedmiotowym zarządzeniem jest objęta prawem UE. Zarządzenie swym zakresem obejmuje: teren objęty ochroną w ramach sieci Natura 2000 specjalne obszary ochrony siedlisk (SOO) na podstawie Dyrektywy Unii Europejskiej 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej flory i fauny Puszcza Kozienicka PLH 140035 oraz dyrektywy Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikich ptaków, w ramach Europejskiej Sieci Ekologicznej Natura 2000, jako specjalny obszar ochrony ptaków Ostoja Kozienicka PLB 140013. Projekt zarządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.